

ΒΑΡΙΕΤΕ

“ΤΟ 97,, Δράμα στρατιωτικόν

Εἰς πράξεις τρεῖς τοῦ κ. Γεωργίου Ἀσπρέα

Εἶνε πραγματικῶς περίεργος ἡ ἀντίληψις τοῦ θεάτρου κατὰ τοῦ πλείτου μέρους τῶν ἐλλήνων δραματικῶν συγγραφέων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐννοοῦν ἢ δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσουν τί θὰ εἴπῃ θεάτρον. Βεβαίως πρώτη αἰτία τῆς κακῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως εἶτε ἡ πικρὴ ἐλλειψὶς τάλαντου, ἀλλ’ ἐκτὸς αὐτῆς ἐπίσης σπουδαία αἰτία εἶνε καὶ ἡ ἡμιμάθειά των. Σχεδὸν κάθε δημοσιογράφος θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑποχρεωμένον νὰ γράψῃ καὶ διὰ τὸ θεάτρον, ἀφοῦ γράφει καθημερινῶς δι’ ὅλα τὰ ζητήματα ἀνεξαιρέσεως ὡς καὶ δι’ αὐτὰ τὰ ἐπιστημονικὰ ζητήματα. Ἢ συνήθειά του λοιπὸν αὐτῆ τοῦ γράφειν τὸν προτρέπει νὰ γράψῃ καὶ διὰ τὸ θεάτρον. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Πηγαίνομεν εἰς τὸ θεάτρον ν’ ἀκούωμεν ἀπὸ σκηναῆς ἀνοησίας καὶ νὰ βλέπωμεν σκηναῆς ἀσημάντους, χωρίς

συναχῆν, καὶ ἔργα ἀνευ οὐδεμιᾶς δραματικῆς χροιᾶς καὶ γεμάτα λόγια καὶ ψευδορητορικῆς. — Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ δημοσιογράφοι, οἱ ὅποιοι ἔγραψαν ἔργα ἀληθινὰ καὶ ἀραῖα, ἀλλὰ εἶνε τόσο λίγοι καὶ εἶνε τόσο πολλοὶ οἱ ἄλλοι, ὥστε ὁμολογουμένως ἀπελπίζεται κανεὶς. Καὶ εἶνε τὸ περίεργον ὅτι δὲν ἀνέχονται τὴν κριτικὴν καὶ δυσφοροῦν ὅταν ἐπικρίνωνται. Διότι θέλουν νὰ τοὺς πλέκῃ κανεὶς διαρκῶς ἐγκώμια.

Ὁ κ. Ἀσπρέας ἐπίσης δὲν ἔχει διόλου καλὴν ἀντίληψιν περὶ θεάτρου. Ἀπόδειξις τὸ σημερινὸν ἔργον του διὰ τὸ ὅποιον εἶνε καὶ περισσώτερον ἀξιοκατάκριτος παντὸς ἄλλου, διότι ἠθέλησε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἓνα ἀτυχεῖς γεγονός τῆς προσφάτου ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις ἀρκεῖ νὰ φέρῃ τὰ δάκρυα στὰ μάτια παντὸς Ἑλλήνου. Οὔτε ἡ δικαιολογία του ὅτι ἐπολέμησε καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους τὸν συγγραφεῖ, ὅπως ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ, πρὸ τῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου του εἰς ἐπὶ κρισιν τῆς ἐφημερίδος «Ἀθῆναι», διακηρύττων συνάμα ἀναληθῶς ὅτι τὸ ἔργον του δὲν εἶνε ἀναπαράστασις τοῦ πολέμου τοῦ 97, ἀλλὰ ἡ ἱστορία εἰδυλλίου μιᾶς Ἀδελφῆς τοῦ Ἑλέου μὲ ἀξιωματικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

Τὸ δράμα τοῦ κ. Ἀσπρέα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα ἄτεχνο melodramatic de capo et d’ordre, ὅπου τὴν κίκα τῶν ἱκκοτῶν τὴν ἀντικαθιστᾷ ὁ στρατιωτικὸς μανθῶας καὶ τὸ σπαθὶ τὸ στρατιωτικὸν ξίφος. Ὅλη ἡ δράσις τοῦ ἔργου συνοψίζεται στοὺς ρητορικοὺς μονολόγους τοῦ λοχαγοῦ Βασιλειάδου (σὸν νὰ ἦταν ὑποψήφιος βουλευτῆς) καὶ στὴν ἀναπαράστασι τῆς φυγῆς τῆς Λαρίσεως. Ὁ ἕρως τῆς Ἀδελφῆς τοῦ Ἑλέου, περὶ τὸν ὅποιον, (ὡς ἀνεφερα παραπάνω), ἐδήλωσεν ὁ συγγραφεὺς ὅτι σφύρεται τὸ δράμα του εἶνε ἔλως δευτερεύων καὶ ὅτε συγκρατεῖ τὴν προσοχῆν τοῦ θεατοῦ. — Ἐκεῖνος πε ὅποιον ἐλκύει τὸ κοινὸν εἶνε ἡ ἀναπαράστασις μέρους τοῦ στρατοπέδου καὶ τὸ ὡς feu d’artifice ἐρχόμενον στὸ τέλος κάψιμο τοῦ Νοσοκομείου μὲ τὲς τρελεῖς φωνῆς τῆς Κυβέλης, αἱ ὅποιαις θυμίζουσι τῆς ἀγριοφωνάρας καὶ τοὺς ὑπεριστυμῶς τοῦ Παλαιῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου.

Τώρα ὡς ἐλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος, ... Ἀλλὰ ὑπόθεσιν τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν ἔχει.